

TEKST WIEBE VAN DER HOÛT | FOTO NIELS WESTRA

VRIJAGES MET DE DOOD

Dat ze vandaag 70 jaar wordt, ervaart Corry Nicolay uit Heerenveen als een wonder. Vijf keer zag de kleurrijke predikant de dood in de ogen. „Gelukkig werd ik teruggetrokken naar mijn pijnlijke lichaam, lieve man Bote en de kinderen.” Maar de dood voelde als veilig, angst had en heeft ze er niet voor.

De droom van Corry Bouwer is halverwege de jaren zestig de baan die haar tante heeft: schooljuf. Het geluk licht haar toe als ze op twee jaar onderwijsopleiding meteen een baan krijgt in Boornbergum. Als haar vriend Bote Nicolay op de sportacademie in Groningen kan komen, besluit ze als kostwinster met hem daarnaartoe te verhuizen. Ze vindt een baan op een gereformeerde school in de binnenstad.

Bote's vader is een gereformeerde veehandelaar in Gytsjerk, Corry's vader notaris in Leeuwarden. „Samenwonen was niet aan de orde, hoewel ik een echte hippie was met felgekleurde kleding en twee verschillende gekleurde kousen aan. We trouwden om onze ouders op 1 juni 1971.” Na hun huwelijksreisje – een paar dagen Gieter, geld hebben ze niet – moet ze nog een weekje in Boornbergum werken.

Na haar eerste werkdag rijdt ze terug naar huis. Het is heilig weer op de tweebaansweg Drachten-Groningen. „Ik haalde een vrachtwagen in en ineens was die tegenligger er, de enige zonder lichten, maar het was mijn fout. Ik zag twee mensen erin zitten en dacht: die moeten niet dood. Dus stuurde ik mijn oude Kever met 120 links de berm in en belandde met een enorme klap in een sloot. Ik dacht: dit was het, ik ga dood. Maar bang was ik niet. Ik kwam bij en een vrachtwagenchauffeur sleepte mij de auto, die vol stroomde met water, uit.”

Op een heel andere manier dan de bedoeling is, arriveert Corry in Groningen: in een ambulance met gillende sirenes. Zittend, omdat ze het risico loopt te stikken met haar mond vol glas van de voorruit en de

spiegel. Haar gezicht is totaal verminkt, maar breuken heeft ze gek genoeg niet, hoewel haar stoel door de klap losgeschoten is. „Ik was intuïtief in elkaar gekropen. De arts die me behandelde vroeg of ik gelovig was. 'U bent door de ogen van alle naalden heen gegaan', zei hij.”

„Naast mij lag Layila, een Vietnamese vrouw. Haar gezicht was deels weggeslagen door een bom. Ik leerde met haar communiceren zonder te spreken, met lichaamstaal. Wij werden elke ochtend voor de spiegel gezet om te zien of er al iets verbeterde. Op een nacht liet ze mij een foto zien. Van haar kind dat omgekomen was. Wij mochten niet huilen vanwege de wonden, maar deden het toch. Na twee weken mocht ik het ziekenhuis uit. Een dag later kreeg ik te horen dat Layila overleden was. Ik voelde me schuldig, alsof ik haar verlaten had.”

HEKSENGEZICHT

Hoewel de kinderen eerst bang voor juf met haar 'heksen gezicht' zijn, gaat ze na een maand toch in Groningen voor de klas staan. „Ik had daar alleen een proefles gegeven. En nu stond ik voor die kleintjes, klas 1 en 2, 36 kinderen. Ik zei gewoon dat ik niet goed had uitgekeken en dat ze maar naar mijn vriendelijke ogen moesten kijken. Al snel zeiden ze trots: 'Wij hebben een echte ongelukjuf'. Op straat werd ik nagestaard, tot grote ergernis van Bote.”

Na tientallen operaties in zeven jaar belandt Nicolay bij de bijzondere plastisch chirurg Jaap Kraayenhagen in Utrecht. „Als je nog geen 40 bent, gaat de celdeling in je huid nog door. Kraayenhagen raderde tot ver op mijn borst huidlagen weg om die op

mijn gezicht weer te gebruiken. Overal had hij foto's hangen van mij van voor mijn huwelijk. Oogleden, neuspunt, lippen. Hij gaf me een nieuw gezicht. De linkerkant blijft wel altijd stijf. Mijn voorhoofd is zodanig gemaakt dat ik daar nu haast geen rimpels krijg”, vertelt ze lachend.

Na een moeilijke bevalling worden Bote en Corry de ouders van Johan. Zij mag daarna hooguit nog één kind krijgen. Dat wordt in 1976 Magdalena, genoemd naar Corry's moeder. Een half jaar later wordt ze ziek: organen zitten klem, bloedingen, ontlasting die niet weg wil, haar baarmoeder moet eruit.

“HET WAS OF MIJN ZIEL WEGGLEED NAAR IETS MOOIS, VEILIGS EN GOEDS

„Na de operatie zag ik mijn lichaam liggen en ik zag hoe ze me klappen in het gezicht gaven. Het was alsof mijn ziel weggleed naar iets moois, veilig en goeds. Onvergetelijk. Toen dacht ik aan mijn kinderen en werd ik gelukkig teruggetrokken naar hen en mijn lieve Bote. Ik hoorde te zeggen: 'Ze is er weer'. Je duwt zoiets eerst weg, maar de dood is blijkbaar veilig.”

Nicolay woont ondertussen enkele jaren in Amersfoort en Wijk bij Duurstede omdat haar man daar werk vindt als sportleraar. Zij geeft godsdienstles op openbare scholen. Terug in Friesland, als haar man docent is

>>

Paspoort

Naam Corry Nicolay-Bouwer
Geboren 9 juni 1948 in Metslawier
Opleiding: Mulo en pedagogische academie in Leeuwarden, agogisch-theologische studie in Zeist/Utrecht, kerkelijke studie in Groningen
Werk onderwijzeres in Boornbergum en Groningen, godsdienstdocent openbare basisscholen, taaldocent migrantenvrouwen, beleidsambtenaar voor minderheden en vluchtelingen bij gemeente Heerenveen, oecumenisch opbouwwerker in Groningen, predikant in Kims-werd/Arum en Oldelamer/Oldelrijne, freelance predikant
Privé getrouwd met Bote Nicolay, kinderen Johan (44) en Magdalena (41), drie kleinkinderen